

Hồi 55

Cam Đường Mắc Nạn Gặp Cứu Tinh

Cam Đường nghĩ vậy rồi muốn đứng lên rời khỏi nhà hàng thì chủ quán lại lật đật tới nơi gần gũi hỏi:

- Có phải lão gia họ Cam không?

Cam Đường giật mình hỏi lại:

- Sao chủ quán biết?

- Có một vị gửi cho lão gia một phong thư.

Gã cầm thư đưa cho Cam Đường. Cam Đường cầm lấy thư rồi hỏi:

- Người ấy đâu rồi?

- Đưa thư xong y đi ngay.

- Hình dạng y thế nào?

- Một người vào hạng trung niên ăn vận lịch sự.

Cam Đường hồ nghi mở ra coi thì trong tấm thiếp chỉ lạo thảo mấy chữ:

"Mời ông bạn đến ngay hang Đại Phật ở phía nam thị trấn."

Dưới không có thư danh.

Cam Đường rất đổi nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

- Cánh thiếp này của ai? Mình lấy tên Thi Thiên Đường để qua lại giang hồ, làm sao người này lại biết họ thật của mình? Bất luận thế nào mình cũng phải đi coi.

*

* *

Ngọn Bắc Lộc núi Đồng Bách trên đỉnh phẳng như bàn cờ. Giữa khu này có một ngọn cao vọt lên như hình một pho tượng Phật lớn. Lưng chừng ngọn núi này có một hang đá nên người địa phương gọi là hang Đại Phật. Hình thế hang động này cực kỳ hiểm trở, thường thường chỉ có rắn rết và dã thú ra vào, ít thấy vết chân người qua lại.

Mặt trời đã ngã non tây. Một bóng người lẹ làng như làn khói tỏa tiến về phía hang Đại Phật. Bóng này chính là Cam Đường.

Công lực Cam Đường đã đến mức thông huyền, thân hình nhẹ như chiếc lông. Chàng không cần tìm đường lối, cứ nhắm thẳng về phía cửa hang mà tiến. Chỉ trong chớp mắt chàng đã gần đến bên cửa hang.

Hang Đại Phật hình như cái hồ lô. Cửa động đường kính đến năm trượng. Bên trong là một gian thạch thất rộng đến mấy chục trượng. Nhưng càng vào sâu càng thu hẹp lại rồi đến một tầng cửa nữa. Trong tầm cửa thứ hai một màu tối đen như mực,

nhưng mắt Cam Đường cũng có thể ước lượng là động bên trong còn rộng hơn động bên ngoài.

Vì hang động ở lưng chừng sườn núi và toàn những tảng đá lớn, nên trong động rất khô ráo. Những tia ánh sáng cuối cùng của mặt trời lúc sắp lặn chiếu vào cửa động thành một sắc vàng hoe rực rỡ.

Cam Đường dừng lại cửa động một chút mà không thấy người ước hẹn với mình xuất hiện thì trong lòng cực kỳ nóng nảy.

Chàng nghĩ thầm:

- Y đã đưa thiếp mời ta thì đáng lý y phải đến đây trước. Thế mà mình chờ mãi không thấy y đến, hay là có âm mưu gì?

Cam Đường nghĩ tới đây thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Bỗng một mùi hôi thúi của xác chết xông vào mũi khiến chàng lại càng kinh hãi. Chàng nhận định kỹ thì mùi tử khí dường như từ động trong xông ra. Tính hiếu kỳ thúc đẩy chàng đi vào.

Khi Cam Đường tới gần tầng thứ hai thì quả nhiên mùi thúi lại càng nồng nặc khiến chàng suýt nữa nôn ọe. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu người chết hay thú chết?

Cam Đường quyết tâm tìm cho ra cứu cánh. Chàng liền bít kín đường hô hấp lại, bịt miệng vào giữa cửa trong. Tia mắt chàng vừa nhìn tới lông tóc đã đứng dựng cả lên, cơ hồ bật tiếng la hoảng. Chàng trông thấy ngổn ngang có đến dư trăm xác chết.

Thực là một vụ tập thể đồ sát cực kỳ rùng rợn! Cam Đường nội công cao thâm là thế mà nhìn thấy bấy nhiêu tử thi cũng không khỏi kinh hồn táng đờm.

Không trường chẳng thấy huyết tích chi hết mà chỉ thấy mùi hôi thúi nghẹt thở. Mặt mũi các tử thi trông rõ còn đủ cả, tỏ ra những người bị nạn mới chết chưa lâu.

Cam Đường nhìn kỹ lại suýt nữa bật lên tiếng la hoảng, vì bọn người này đều đầu bù tóc rối, quần áo chẳng đủ che thân. Mới trông đã biết ngay toàn là đệ tử Cái Bang.

Lúc chàng ngồi ở quán trà, tai đã nghe thì bấy giờ mắt lại được chứng kiến. Chàng lo rằng bao nhiêu đệ tử Cái Bang ở khu này đều mắc nạn hết rồi.

Cam Đường nhìn kỹ lại lần nữa thì quả nhiên toàn là đệ tử phân đà Đồng Bách. Xem tình trạng họ bị nạn thì đúng là thủ pháp của Bạch Bào quái nhân. Người chết không để lại thương tích gì, chỉ như ngủ say mà thôi. Cam Đường tự hỏi:

- Những đệ tử phân đà này tại sao lại bị hạ sát trong hang Đại Phật là nơi không có vết chân người?

Rồi chàng sức nhớ đến phân đà chúa Lã Hữu Tín cùng gã hán tử điên khùng thì trống ngực đánh thình thình. Chàng chẳng kể gì đến mùi hôi thối, xăm xăm bước vào giữa đống xác chết để nhìn mặt từng người.

Trời ơi! Cả Lã Hữu Tín cùng gã điên rõ ràng đều có trong đám này. Cam Đường la hoảng rồi thở dài chán ngán. Chàng lẩm bẩm:

- Thôi thế là xong! Mình lại bị một phen uống công. Gã điên chết là mình mất một đầu mối rất trọng yếu trong vụ huyết án. Bạch Bào quái nhân hạ độc thủ ghê gớm đến thế này là vì mục đích gì? Chẳng lẽ vì một gã điên mà hẳn phải giết cả một phân đà ư? Nếu vậy thì Bạch Bào quái nhân cố ý bịt miệng để mình không điều tra ra vụ huyết án Thánh Thành.

Chàng quên cả đám thi thể ngổn ngang, quên cả mùi hôi thối, quên cả mình hiện đang ở vào tình trạng nào. Bao nhiêu tư tưởng đều tập trung vào xác chết gã điên. Nếu Bạch Bào quái nhân chỉ muốn giết gã điên để bịt miệng mà khiến cho hơn trăm đệ tử Cái Bang phải hy sinh thì thật là đau đớn! Chàng lại hỏi:

- Giả tử mình không gửi gã điên cho Lã Hữu Tín trông coi thì phân đà này đâu đến nỗi mắc phải thảm họa. Vậy tuy mình không giết người mà cái chết của mọi người là tại mình mà ra. Tội nghiệp này thật vô cùng trọng đại.

Chàng lại đoán là sau khi địa điểm cũ của phân đà xảy biến, nên Lã Hữu Tín tìm vào hang Đại Phật này để làm trụ sở. Bạch Bào quái nhân dò ra tông tích rồi đến đây hạ sát. Một điều khó hiểu là tại sao toàn thể đệ tử phân đà lại tập trung vào một chỗ để chịu cảnh thảm khốc này.

Bất thành linh một tiếng nổ long trời lở đất làm rung động cả hang núi. Cam Đường bị tiếng động kịch liệt này làm ngã ra giữa đồng xác chết.

Lúc Cam Đường hồi tỉnh lại chàng giơ bàn tay lên trông đầy khói mù mịt. Hang động đã bị nổ tung thì chắc là cửa động cũng bị lấp lại rồi.

Cam Đường ngấm ngấm la lên một tiếng:

- Thôi thế là hết! Chính mình cũng bị chôn sống trong này rồi. Thật là một âm mưu dè tiện!

Cam Đường lại nghĩ tới Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa bị chôn vùi trong một huyết động trên núi Diệp Thạch. Bây giờ chàng cùng một số phận như mộ nữ ma kia.

Cam Đường cố trấn tĩnh tinh thần vận hết mục lực nhìn từng chỗ một. Chàng hy vọng vách đá có một kẽ hở nào để làm lối thoát thân. Nhưng chàng thất vọng mất rồi. Động ngoài rộng đến mấy chục trượng. Cửa động rộng đến năm sáu trượng. Bây giờ đá chỉ lấp xuống một nửa động thì dù là thần tiên cũng không thoát ra được. Bóng tử thần đã chụp lên đầu chàng.

Cam Đường ngồi thừ ra mà suy nghĩ. Theo lời chủ quán thì người đưa thiếp là một gã trung niên áo quần lịch sự. Chàng nghĩ mà không ra ai. Chàng chỉ biết đối phương chẳng những hiểu rõ thân thế mình mà còn biết cả hành tung cùng lai lịch của mình

nữa. Có khi hắn còn thông tỏ cả mục đích của mình về chuyến đi này nữa. Nếu không thế thì hắn đã chẳng dẫn dụ mình tới chỗ mà hắn đã tàn sát đệ tử Cái Bang này.

Không hiểu Cam Đường ngồi đã bao lâu. Sau chàng đứng lên đi về phía sau động nhìn bốn mặt thì toàn là vách núi. Chàng lắc đầu cảm nghĩ con người chàng nhỏ như hạt cát. Nào võ học của phái Thiên Tuyệt bao trùm võ lâm. Nào thuật Kỳ Hoàng đoạt quyền tạo hoá! Hiện giờ đều vô dụng hết. Ngoài cách phá vách đá mà ra không còn đường lối nào để thoát chết.

Bây giờ chàng lại cảm thấy mùi hôi thúi cực kỳ khó chịu, đành quay trở ra động ngoài. Nhưng biết làm gì bây giờ?

Chàng nghĩ tới nào không khí trong động khó thở. Nào sẽ bị đói khát hành hạ. Không bao giờ chàng nghĩ tới kết quả đời mình là bị chết ở trong ruột trái núi một cách khốn nạn thế này. Cả hy vọng một kỳ tích xuất hiện cũng không còn nữa.

Đột nhiên chàng đập hai tay vào vách đá đánh “bình” một cái rồi người chàng tựa như quả bóng xì hơi. Da thịt toàn thân chàng co rúm. Sau cùng chàng đi vào tình trạng vô ý thức, tựa hồ như người nổi bập bềnh trong dòng sông để mặc cho nước cuốn đi...

Tất cả đều im lặng, ngưng kết lại.

*

* *

Ánh dương quang mãnh liệt chiếu vào mắt Cam Đường khiến chàng mở mắt ra. Trên người chàng cảm thấy nóng hổi. Ý niệm đầu tiên của chàng là tưởng mình đã chết rồi. Chàng lẩm bẩm:

- Té ra chết cũng chẳng có gì là khó chịu. Nhưng dưới âm ty địa phủ đáng lý phải lạnh lùng ghê rợn mà sao lại ấm áp thế này? Chẳng lẽ mình chưa chết ư?

Chàng dụi mắt nhìn lại thì thấy mây bay phất phới, rõ ràng thanh thiên bạch nhật. Chàng la lên:

- Ô hay! Ta không chết ư?

Chàng ngồi dậy thì một thân hình mảnh dẻ lọt vào ánh mắt chàng. Chàng lên tiếng gọi:

- Vân thư!

Chàng không nghĩ gì nữa nháy xỏ về phía người đứng cách chàng mười trượng. Chàng ôm chặt lấy người này, nhắm hai mắt lại miệng không ngớt gọi:

- Vân thư! Vân thư! Ta tưởng kiếp này không được gặp Vân thư nữa.

Mùi áo thơm, mùi tóc thơm, mùi da thơm. Tắm thân mềm mại ấm áp của nàng khiến cho Cam Đường vừa thoát chết lại đi vào cảnh say sưa. Khoảnh khắc này là

khoảnh khắc êm đềm nhất trong đời chàng. Một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương khê dầy Cam Đường ra.

Cam Đường mở bừng mắt la lên một tiếng:

- Ái chà!

Rồi lùi lại ba bước. Mắt chàng đỏ bừng lên.

Nàng không phải là Lâm Vân.

Cam Đường chân tay luống cuống há miệng, líu lưỡi không nói nên lời.

Chàng nhìn lại đối phương thì là một thiếu nữ mình mặc áo hồng như màu hoa đậu khấu. Nàng đẹp lắm, so với Lâm Vân còn có phần hơn. Nhưng mặt nàng tựa hồ bao phủ một làn sương lạnh lẽo khiến người trông thấy phải kính nể e dè.

Sau thiếu nữ áo hồng là bốn quái nhân to lớn đi chân không, hạ bộ khoác một miếng da để làm quần. Da họ đen như sơn. Mắt chiếu ra những tia sáng khác lạ. Mũi huếch như mũi sư tử. Toàn thân họ là một khối thịt lù lù. Trong tay mỗi quái nhân đều cầm một lưỡi khai sơn đại phủ. Ánh nắng chiếu vào rực rỡ.

Chỗ này dường như là một khu thung lũng ở dưới chân hang Đại Phật.

Cam Đường tỉnh táo lại kính cẩn thi lễ, ra chiều bẽn lễn nói:

- Tại hạ trong lúc thất thần nên đã mạo phạm mình vàng. Xin cô nương tha tội cho.

- Hừ!

Nàng chỉ lạnh lùng buông một tiếng “hừ”. Cam Đường không hiểu nó đại biểu cho cái gì.

Cam Đường lại hỏi:

- Phải chăng cô nương đã cứu tại hạ?

- Ta tưởng người bị chết ở trong hang động rồi!

Tuy nàng không trả lời vào câu hỏi của Cam Đường nhưng nó cũng đủ tiết lộ là chính nàng đã cứu chàng.

Cam Đường vẫn còn hoảng sợ, chàng ấp úng nói:

- Xin cô nương tha thứ cho... vì tại hạ đã vô tâm...

Thiếu nữ áo hồng mặt lạnh như tiền mà thanh âm cũng tuyệt không một chút cảm tình. Nàng hỏi:

- Không hiểu ta nên kêu người bằng Thi thiếu chủ hay Cam thiếu hiệp?

Cam Đường run lên, vì đối phương đã biết rõ lai lịch mình mà mình tuyệt chẳng biết một tí gì về nàng. Bất giác chàng lại lùi thêm bước nữa. Chàng ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Xin cô nương tùy tiện.

- Sao lại tùy tiện được? Tỷ dụ con Trương Tam đâu có phải là do Lý Tứ sinh ra?

Nàng nói xong bưng miệng mà cười. Thật là nụ cười như hoa xuân giữa vùng tuyết trắng khiến cho người nhìn phải điên đảo thần hồn. Cam Đường bất giác đầu óc hoang mang. Nụ cười của nàng đột nhiên mà đến, thình lình mà đi. Nét mặt nàng trở lại lạnh như băng sương như tượng ngọc Quan Âm.

Cam Đường liền nói thật:

- Tại hạ nguyên tên chính là Cam Đường. Còn Thi Thiên Đường là tên mượn.
- Ủa!
- Xin cô nương cho biết phương danh.

Thiếu nữ áo hồng lẳng lặng hồi lâu rồi lạnh lùng đáp:

- Ta là Tư Đồ Sương. Chữ Sương có nghĩa là băng sương ấy.
- Tư Đồ cô nương! Cái ơn cứu mệnh tại hạ xin ghi vào phế phủ.

Miệng chàng nói thế mà lòng chàng nghĩ:

- Cái tên này thật hợp với người, đẹp như đào lý, lạnh như băng sương.

Bốn tên quái nhân da đen thân hình lực lưỡng thủy chung vẫn không nói một lời mà cũng không nhúc nhích.

Tư Đồ Sương hững hờ đáp:

- Bất tất phải thế.

Cam Đường rất áy náy về hành vi mạo muội vừa rồi. Chàng toan nói mấy câu phân trần mà không biết nói sao. Chàng thấy nàng không đề cập đến nữa thì chắc là nàng đã sẵn lòng tha thứ rồi. Chàng lại hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ hay cô nương ở môn phái nào không?
- Đông Hải.
- Ủa! Cô nương từ Đông Hải tới đây ư?

Cam Đường nghĩ bụng:

- Thảo nào bốn gã đại hán kia người to lớn mà cách ăn mặc thật quái dị. Té ra họ không phải là võ sĩ Trung Nguyên.

Tư Đồ Sương quay bảo bốn đại hán:

- Các người hãy về trước đi!

Bốn quái nhân dạ một tiếng, khom lưng thi lễ rồi băng mình đi ngay. Cứ nhìn thân pháp họ cũng đủ biết công lực họ không phải tầm thường.

Cam Đường thấy bốn gã võ sĩ Đông Hải đi rồi liền hỏi bằng giọng thành khẩn:

- Tư Đồ cô nương! Sao cô nương lại biết tại hạ bị chôn sống trong hang Đại Phật mà ra tay giải cứu?

- Cái đó chẳng qua là ngẫu nhiên mà gặp.
- Ngẫu nhiên mà gặp ư?
- Đúng thế! Ta đến chậm một bước, may mà người chưa chết. Không thì...

- Sao?
- Không thì thật là đáng tiếc.
- Cô nương đã biết từ trước là tại hạ bị người chôn sống ư?
- Ta đã nói là ngẫu nhiên mà gặp.
- Cô nương có thể cho biết đầu đuôi được chăng?
- Ta đang rượt theo một người...
- Cô nương rượt theo một người hình dạng thế nào?
- Ta rượt theo Tử Thần.

Cam Đường kinh hãi la lên:

- Cô nương rượt theo Tử Thần ư?
- Phải rồi! Hắn là Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần.

Cam Đường lại càng kinh hãi hơn. Chàng không hiểu tại sao đối phương lại biết rõ cả chuyện Bạch Bào quái nhân mạo xưng Tử Thần. Vụ bí mật này trừ mình và mấy người thân tính ra, tưởng không còn ai biết.

Tư Đồ Sương lại nói tiếp:

- Bọn võ lâm Trung Nguyên dường như muốn biết chân tướng Bạch Bào quái nhân mà cũng nóng trừ khử hắn đi.

- Sự thực là như vậy.
- Đáng tiếc là không có ai địch nổi hắn.

Cam Đường trầm giọng nói:

- Có đấy! Ngày mạt kiếp của hắn sắp đến nơi rồi!
- Người có hùng tâm như vậy ư?
- Tại hạ quả có ý định ấy.
- Người thiệt không hổ là dòng dõi Võ Thánh nhưng...
- Nhưng làm sao?
- Người không phải là đối thủ của hắn đâu.

Cam Đường không muốn tranh biện. Chàng hỏi lảng sang chuyện khác:

- Tiếng nổ ở hang Đại Phật làm sập cửa hang để chôn sống tại hạ, phải chăng cũng do Bạch Bào quái nhân gây ra?

Tư Đồ Sương gật đầu đáp:

- Chính hắn! Nếu không thì sao ta lại ngẫu nhiên mà gặp để cứu người?

- Cô nương có thể cho tại hạ biết rõ đầu đuôi được chăng?

- Ta đang theo dõi hành tung một tên thủ hạ của hắn thì phát giác ra người vào trong hang động. Lát sau Bạch Bào quái nhân xuất hiện. Hắn ra lệnh cho thủ hạ đặt chất nổ. Ta phát giác ra âm mưu của hắn thì không kịp ngăn trở nữa. Ta biết chắc thế nào người cũng chết. Nhưng...

Tư Đồ Sương nói tới đây thì ngừng lại một chút, nét mặt lạnh như băng sương của nàng bỗng ửng hồng. Nàng nói tiếp:

- Sau đó ta liền sai bốn tên đại lực võ sĩ khuôn đá mở động ra. Ta không ngờ người chưa chết. Câu chuyện là thế đó.

Cam Đường kích động vô cùng. Nếu chàng không được Tư Đồ Sương cứu viện thì nhất định bị chết trong thạch động rồi. Nhưng chàng không hiểu tại sao nàng lại thiết tha cứu vớt một người lạ như thế?

Chàng liền hỏi:

- Tại sao cô nương lại cứu tại hạ?

Nàng ngẩn người ra không trả lời được. Bỗng nàng đảo mắt ngó ra chỗ khác rồi hỏi:

- Người có một cô biểu thư phải không?

Cam Đường nhớ lại tình trạng vừa rồi. Mặt chàng đỏ bừng lên. Chàng sượng sùng đáp:

- Đúng thế!

- Y giống ta lắm phải không?

- Không!

- Thế mà sao người...

- Tại hạ đang lúc thần trí mê man. Đồng thời lại được thấy ánh mặt trời. Trong lòng vừa kinh hãi vừa vui mừng nên...

- Biểu thư người có đẹp không?

- Cái đó... khó mà trả lời cô nương được.

- Người coi ta thế nào?

Tư Đồ Sương hỏi câu này mà mặt nàng vẫn lạnh như băng. Trái lại Cam Đường mặt đỏ bừng lên. Chàng tưởng chừng nghẹt thở, hồi lâu mới đáp:

- Cô nương so với biểu thư tại hạ thì còn đẹp hơn nhiều.

- Vì ta cứu người nên người phải nói nịnh ta chứ gì?

Thật là câu nói sắc bén để uy hiếp người. Nhưng Cam Đường đáp ngay:

- Tại hạ không quen xu nịnh. Tình thực là thế đó.

- Ô! Ta hãy tạm tin người đi. Nhưng biểu thư người tên là gì?

Cam Đường thấy đối phương hỏi hơi nhiều, nhưng chàng vẫn thành thực đáp:

- Tên nàng là Lâm Vân.

- Lâm Vân ư?

- Phải đó!

- Y là người yêu của người hay sao?

- Ô! Tại hạ...! Rất quý nàng.

- Trai gái đã quý nhau là yêu nhau rồi. Người không phủ nhận điều đó chứ?

Cam Đường không biết trả lời thế nào, chàng chỉ gượng cười cho đỡ thẹn. Bất giác chàng để mắt nhìn nàng trừng trừng thì thấy cô gái áo hồng này có một khí độ khiến cho người ta phải say mê. Tuy bề ngoài nàng lạnh lùng cô độc, nhưng bề trong ẩn dấu vẻ cao quý và thông minh. Nếu Lâm Vân là bông thược dược thì nàng cũng phải là bông hương lan.

Tư Đồ Sương lại hỏi:

- À, ta quên chưa hỏi người một điều.

- Điều gì?

- Tại sao Bạch Bào quái nhân lại sợ sệt tiếng tiêu như vậy?

- Sao cô nương biết thế?

- Nạn huyết kiếp ở tổng đà Cái Bang, người chỉ thổi mấy tiếng tiêu mà giải cứu nổi...

Cam Đường cả kinh thất sắc. Chàng không hiểu tại sao đối phương lại biết nhiều như vậy. Chẳng lẽ lại cũng ngẫu nhiên mà gặp? Mình bị nàng ngắm ngẫm theo dõi mà sao mình không phát giác ra.

Rồi chàng kết luận:

- Cô gái này thật không phải hạng tầm thường.

o O o